

DEEL ÉÉN

DEATH-CASTAVOND

Iedereen wil weten hoe we de dood kunnen voorspellen. Maar zeg eens eerlijk: vraag je je piloot om uit te leggen hoe aerodynamica werkt voordat je instapt of vlieg je gewoon naar je bestemming? Ik druk je op het hart om je niet bezig te houden met hoe wij weten wie er doodgaat. Hou je liever bezig met hoe jij leeft. Je eindbestemming is misschien wel dichterbij dan je denkt.

—Joaquin Rosa, oprichter van Death-Cast

30 juli 2010
ORION PAGAN

22u10

Als Death-Cast me om middernacht belt, zal dat niet de eerste keer zijn dat ik te horen krijg dat ik binnenkort doodga.

De afgelopen jaren heb ik gevochten voor mijn leven wegens ernstige hartproblemen, en kreeg ik keer op keer te horen dat ik elk moment dood kon neervallen als ik te wild zou leven. Toen verscheen er vanuit het niets een organisatie, Death-Cast, die zogenaamd kan voorspellen wanneer – niet alleen of – we dood zullen gaan. Het klonk als een verhaal dat ik had kunnen bedenken. In het echte leven zijn dat soort buitenkansen me meestal niet gegund. Maar alles werd menens toen de president van de Verenigde Staten een persconferentie hield, waar hij de oprichter van Death-Cast introduceerde en bevestigde dat ze inderdaad ons lot konden voorspellen.

Die avond gaf ik me op voor Death-Cast.

Nu hoop ik vooral dat ik niet op de lijst sta voor de allereerste ronde Einddagtelefoontjes.

Maar als het wel zo is, weet ik tenminste zeker dat het game over is.

Tot die tijd ben ik van plan zo wild mogelijk te leven.

Vanavond zet ik de eerste stap, door naar een evenement te gaan dat je maar één keer in je leven kunt meemaken: Death-Castavond.

Death-Cast organiseert allerlei feesten door het hele land, waar-schijnlijk om mensen op te vrolijken en ze enthousiast te maken over deze dienst die het leven en de dood zoals we ze kennen voorgoed zal veranderen. Op veel plekken gebeurt dat al, zoals op de Santa Monica Pier in Californië en in het Millennium Park in Chicago en het National Museum of the United States Air Force in Ohio en op Sixth Street in Austin, om er maar een paar te noemen. Ik ben natuurlijk bij het beste

feest: op Times Square, het hart van New York en de locatie van de allereerste Death-Castkantoren. Ik hou van deze stad, maar ik zou nooit naar Times Square gaan op oudejaarsavond – daar is het veel te koud voor. Maar op deze warme zomeravond wil ik hier best even blijven hangen voor zoiets historisch.

Ongelooflijk dat Death-Cast zo veel geld uitgeeft in het hele land. Of zelfs alleen maar op Times Square. Normaal is er op de grote schermen reclame voor een miljoen dingen tegelijk te zien, van frisdrank tot tv-series tot nieuwe websites, maar vanavond niet. Elk scherm is vervangen door een digitale zwarte zandloper tegen een felle witte achtergrond. De zandloper is bijna vol, wat betekent dat het bijna middernacht is en de eerste mensen hun Einddagtelefoontjes zullen ontvangen. Maar het voelt groter dan dat. Het lijkt net alsof Death-Cast reclame maakt voor de tijd zelf. Die marketingstrategie lijkt te werken, want mensen staan in de rij voor de informatieloketten alsof er een nieuwe iPhone te koop is, alleen maar om met de Death-Castmedewerkers te praten.

‘Je zou maar voor Death-Cast werken,’ zeg ik.

Mijn beste vriendin, Dalma, kijkt op van haar telefoon. ‘Mij niet gezien.’

‘Ik meen het. Het is alsof je met elk telefoontje iemands leven redt, maar ook weer niet. Hoe kun je ’s avonds in slaap vallen als je weet dat iedereen die je die dag gesproken hebt, nu dood is?’

‘Ik weet dat jij altijd bezig bent met de dood, Orion, maar kun je even dimmen?’

‘Technisch gezien is mijn hárt altijd bezig met de dood.’

‘O mijn god, ik haat je. Ik ga bij Death-Cast werken, gewoon zodat ik jou kan bellen.’

‘Nietes, je kunt niet zonder me.’

Ik voeg er niet aan toe dat ze dat ooit wel zal moeten. Niemand gaat ervan uit dat ik nóg achttien jaar blijf leven. Zelfs Dalma niet, hoewel ze dat nooit hardop zou toegeven en het altijd heeft over alles dat we samen in het leven gaan meemaken. Zoals mijn eerste signeersessie als ik eindelijk écht werk ga maken van mijn superkorte verhalen of het boek dat ik graag zou schrijven als ik durfde te geloven dat ik lang

genoeg zou leven om het af te maken. Of dat Dalma de techwereld omverblaast met mij aan haar zijde. Of dat we iemand mee naar huis nemen en de ander die dan stevig ondervraagt, wat altijd onwaarschijnlijk heeft gevoeld aangezien we de jongens die we knap en/of interessant vinden toch niet aan durven te spreken. Als ik niet dit dome hart had, zouden we dat allemaal kunnen, en nog veel meer.

Ik moet gewoon in het hier en nu zijn. Misschien haal ik de toekomst niet, maar ik kan wel nu leven.

Toch is het lastig om de dood uit mijn hoofd te zetten – mijn hoofd ja, niet mijn hart – terwijl er een kerel van een jaar of veertig langs ons loopt met een bordje met daarop *Na Death-Cast geen leven meer*. Oké, hij is overduidelijk geen fan van Death-Cast, maar om te beweren dat door hun toedoen de wereld vergaat is wel heel extreem. Maar hij is niet de enige. Sinds Death-Cast begin deze maand werd aangekondigd, roepen deze doemdenkers van alles over kokendhete oceanen en onstuimige orkanen en de verwoeste aarde en brandende steden. Ik weet dat apocalyptische en dystopische boeken erg in zijn op het moment, maar mensen moeten echt even rustig ademhalen en chillen.

Als je je elke minuut van de dag druk maakt om de dood, kom je amper aan leven toe, en toch maken mensen zich elke minuut druk om de dood.

Bijna alsof de wereld echt vergaat.

De afgelopen dagen heeft er een recordaantal inbraken plaatsgevonden bij supermarkten; mensen stalen eten in blik, flessen water en grootverpakkingen wc-papier. Mensen hebben andere mensen vermoord omdat een levenslange gevangenisstraf toch niet uitmaakt als de wereld binnenkort vergaat zoals de doemdenkers voorspellen. Maar het treurigste vind ik de verhalen van de mensen die zichzelf van hun leven hebben beroofd omdat ze de toekomst te onvoorspelbaar en beangstigend vinden.

Het maakt me boos als ik hoor hoeveel mensen er de laatste tijd zijn gestorven.

Hoe kan het dat Death-Cast toegang had tot deze informatie en de moorden niet voorkomen heeft, of een stokje heeft gestoken voor de

zelfmoorden? Maar blijkbaar kunnen ze dat niet. Death-Cast beweert dat ze mensen alleen bellen om ze te vertellen dát het hun Einddag is, maar ze niet weten waaraan iemand overlijdt. En als iemands naam eenmaal verschijnt in hun mysterieuze systeem, staat hun lot helaas in steen gebeiteld – in hun grafsteen, welteverstaan.

Death-Cast weet misschien niet alles, maar hun bestaan zal wonderen doen voor mijn gemoedsrust. Als ik geen Einddagtelefoontje krijg, kan ik wat meer gaan leven in plaats van me bij alles twee, drie of wel honderd keer af te vragen of het wel verstandig is, of dat mijn hart op hol kan slaan en ik een hartaanval riskeer. Ik zal ook nooit meer overvallen worden door de dood van een naaste. Zoals toen ik negen was en mijn ouders naar de stad gingen voor een vergadering en om het leven kwamen toen een vliegtuig in de zuidelijke toren van het World Trade Center vloog. Death-Cast bestond toen natuurlijk nog niet, maar er móét een punt zijn geweest waarop ze zeker wisten dat ze zouden sterven.

Ik grijp de hartverscheurende gedachtes, en smijt ze dan ver weg.

Dankzij Death-Cast zal ik nooit meer beroofd worden van de kans om afscheid te nemen.

Of nou ja, de kans om zelf afscheid te nemen.

Ik weet dat ik niet alle tijd van de wereld heb, dat weet ik met heel mijn hart.

Ik moet voor eerste keren gaan – of misschien zelfs voor laatste keren – nu het nog kan.